

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

25. Decisio Sacrae Rotae Romanae coram R. P. D. Pamphilio in causa
Hispalensi Quartae funeralium. Mercurii 4. Iulii 1590.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76432](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76432)

quartam funeralium restricta fuit, vt post Card. in dicta Clement. Dudum §. verum tradunt Couarruu. in d. c. fin. de test. n. 6. Molin. de iust. & iur. 2. disp. 217. Rodr. 9. regul. tom. 1. q. 39. artic. 2. in fin. & de ea tantum loquitur Concilium Tridentinum cap. 13. sess. 25. de reform.

2. Funeralia autem sunt quae cum funere deferuntur, vt tradit Glos. ver. funeralibus in d. Clem. Dudum, de sepulchris, & Petr. de Vbald. de Canonica Episcopo, & Parocho debita p. 2. c. 4. n. 10. & 16. quem duntaxat consistere in cera, & in aliis oblationibus quae deferuntur tempore quo defunctorum corpora ad sepulchram deferuntur, non autem de Missis, & legatis, aut aliis oblationibus eorum, qui apud dictos fratres sepeliuntur declarauit sancti. mem. Pius V. 17. Kalendas Iulij anno Domini 1576. vt referunt Gut. de Iuram. confir. 2. p. c. 5. n. 3. Roderic. in dicta q. 39. arr. 2. vnde cum iure communi oblationes factae, aut relictae in Monasterio non deberent nisi quarta Ecclesiae Parochiali, & hoc vsu, & consuetudine ad quartam funeralium fuerit restricta, & ex constitutione sancti memorie Pij Quinti declarantis Concil. Trident. in dicto c. 13. fuerit constitutum, vt ad Fratres non deberetur nisi quarta eorum funeralium, quae tempore sepulturae fuerint oblata, idque Sixtus Quartus ad Fratrum fauorem iam constituerat, vt refert Syluester in summa verb. canonica in fin. praetensio dicti Parochi omni iure destituta videtur, praecipue quia sancti. mem. Pius V. die 9. Iulij 1577. in statuto directo ad Principatum Cathaloniae prohibuit ne Parochia Fratres ultra quartam funeralium quidpiam exigerent.

3. Et cum haec omnia fuerint tam fauore liberae sepulturae, quam Fratrum constituta, omnino, & directe impugnantur per Parochos agentes contra haeredes, & testamentarios eligentium sepulchram in Monasteriis, cum per hoc grauamen ab huiusmodi sepulturae electione fideles auerterentur, atque ita finis dictarum Constitutionum fraudaretur, quod licere non debet per Reg. text. in leg. non dubium, C. de legib. c. quod vna videat reg. iur. in 6.

Et ita vna tantum parte informante, &c.

DECISIO XXV.

Sacrae Rotae Romanae coram R. P. D. Pamphilo.

In causa Hispalen. quartae funeralium.

Mercurij 4. Iulij 1590.

§. 1. **F**uit resolutum, Monasterium S. Pauli Ciuitatis Hispalen. non teneri ad solutionem quartae funeralium, a qua per amplissima priuilegia Apostolica concessa toti Ordini Praedicatorum est exemptum, c. consuetudine de religiosis dom. c. officijs de fin. de test. c. in nostra de sepulch. quae priuilegia, vt ex eorum lectura liquet, sunt clarissima, & de eorum validitate & vsu non est debitum, cum fuerint per Rotam pluries canonizata tam ad fauorem fructuum Ordinis S. Francisci de Obseruantia in vna Hispalen. coram bo. mem. Finetto, & D. meo de Grassis, quam etiam ad fauorem fructuum Ordinis Praedicatorum, quales sunt isti de quibus agitur, in alia Pampilonen. coram D. meo Blanchetto, vbi ex resolutionibus Illustr. DD. Sacr. Concil. Trident. sess. 25. c. 13. quod loquitur de priuilegiis concessis a 40. annis citra: & non procedit in istis priuilegiis antiquissimis concessis per 40. annos ante publicationem Concilij.

2. Neque obitare quod testes examinati pro parte Beneficiorum videantur dicere huiusmodi quartam

aliquando fuisse solutam, quia sunt nulliter examinati, vt in facto deducitur, & non probant cum sint Curatis Beneficiarij, Capellani, & Sacristae Parochialium, quorum omnium interest, quod huiusmodi quarta funeralium, de qua ipsi participant per Fratres, & per Monasterium soluantur; ultra quod istae assertae solutiones, cum sint factae, vel ab executoribus vltimarum voluntatum, vel a Monachis particularibus, qui non poterunt renunciare priuilegio toti Ordini concessio, non praedictat Monasterio, & notata in c. cum accessisset 3. Dec. col. pen. vers. 2. praedicta conclusio, & c. fin. m. 18. vers. 6. & vltima conclusio, & c. de const. & c.

Sententia lata super exemptione a solutione quartae funeralis, ac iure deferendi defunctos ad Ecclesias Coelestinorum sine capituli, & cleri consensu, seu interuentu.

§. 1. **I**n nomine Domini Amen. Nouerint vniuersi & singuli hoc praesens publicum sententiae instrumentum inspecturi, visuri, lecturi, & audituri, quod nuper seu alias introducta lite, & causa coram Perillustri, & Reuerend. D. Camillo Meltio I. V. D. Illustr. & Reuerendissimi D. Auditoris Camerae in Ciuilibus locum tenente per viam Monitorij inter admodum RR. Priorem & Monachos Monasterij Sanctissimae Annunciationis Ciuitatis Tarentinae Congregationis Coelestinorum Ordinis S. Benedicti ex vna, & RR. Capitulum & Clerum eiusdem Ciuitatis Tarentinae, de, & super exemptione a solutione quartae funeralis defunctorum, rebuque aliis de quibus in actis, & processu causa, & causarum huiusmodi latus deductis, & illarum occasione partibus ex altera; In qua quidem causa seruatis de iure seruandis, verificatis verificandis, citatisque dd. RR. Capitulum, & Clero prius in partibus, deinde hic in Curia per Audientiam litterarum Contradictarum S. D. N. Papae more solito; tandem idem Perillustris, & Reuer. D. Camillus Meltius locum tenens suam in his scriptis in causa & causis praedictis tulit, & promulgauit sententiam diffinitiuam in hunc qui sequitur modum; videlicet; Christi nomine inuocato Pro Tribunali sedentes, & solum Deum praesens habentes, per hanc nostram diffinitiuam sententiam, quam de iuris peritorum consilio ferimus in his scriptis, in causa & causis, quae primo, & in prima, seu alia veriori coram Nobis verae fuerunt, & vertuntur instantia inter RR. Priorem, & Monachos Monasterij S. Annunciationis Ciuitatis Tarentinae Congregationis Coelestinorum Ordinis S. Benedicti Agentes ex vna; & RR. Capitulum & Clerum eiusdem Ciuitatis Tarentinae reos conuentos de, & super praetensa solutione dimidia, seu quartae funeralis defunctorum deferendorum ad praefatam eorum Ecclesiam, ac iure deferendi defunctos ad eandem Ecclesiam absque interuentu ipsius Capituli & Cleri, rebuque aliis in actis causa, & causarum huiusmodi latus deductis, & illarum occasione partibus ex altera. Dicimus, pronunciamus, sententiamus, diffinitimus, decernimus, & declaramus praedictos RR. Priorem, & Monachos Monasterij Sanctae Annunciationis Congregationis Coelestinorum Ordinis S. Benedicti Ciuitatis Tarentinae, non teneri, nec obligatos esse ad solutionem dimidia, seu quartae funeralium defunctorum deferendorum ad praefatam eorum Ecclesiam, sed praedictos RR. Priorem, & Monachos fore, & esse exemptos, & propterea absoluedos & liberandos a dicta solutione dimidia, seu quartae funeralis praetensa per dictum Capitulum & Clerum, prout absoluiimus, & liberamus, & pro absolutis, & liberatis haberi volumus; ipsosque Priorem, & Monachos posse, ac debere, ac eis licere deferre ad dictam eorum Ecclesiam defunctos, sine praedicti Capituli,

tuli, & Cleri interuentu, declaramus, ac respectiue mādāmus molestaciones, oppositiones, perturbationes, & impedimenta quęcunque per dictos aduersarios præstitas illatas, præstitaque & illata fuisse, & esse nullas, temerarias, indebitas, iniustas, ac de facto illatas, & præsumptas, illatave & præsumpta, & de, & super illis perpetuum silentium imponendum fore, & esse, prout imponimus, vtiq; victoribus in expensis in huiusmodi causa factis conderonamus, quarum taxationem nobis, vel cui de iure, in posterum referuamus; & ita dicimus, pronunciamus, sententiamus, definimus, & declaramus non solum modo, & forma præmissis; sed etiam omni alio meliori. Ita pronunciaui Ego Camillus Meltius Locum tenens, lecta, lata, & in scriptis promulgata fuit præsertim diffinitiu sententia per eundem Perillust. & Reuerendissimum D. Camillum Meltium in Ciuilibus locum tenentem Illusterrimi, & Reuerendissimi D. Auditoris Camera, sub anno à Natiuitate Domini Nostri Iesu Christi millesimo sexcentesimo vigesimo octauo, Indictione vndecima, die verò nona mensis Februarij, Pontificatus Sanctiss. in Christo Patris, & D. N. D. Urbani Diuina prouidentia Papæ octauj, Anno eius sexto; Presentibus in Palatio solite Residentia ipsius Reuerendiss. D. Meltij ibidemque audientibus, & intelligentibus DD. Francisco Belgio, & Ioanne Zeppa testibus ad prædicta omnia, & singula vocatis, habitis specialiter, atque rogatis. In quorum omnium, & singulorum fidem, &c. Datum hac die 20. Martij 1630.

Ego Casar. Columna Romanus Cur. Cau. Can. Apostol. Notarius de præmissis rogat. præsens Instrumentum subscripsi, & publicauis, equisius, &c.

Loco signi Notarij,

DECISIO XXVI.

Sacra Rotæ Romanæ Super confirmatione supradictæ sententiæ pro exemptione à solutione quartæ Funeralis, R. P. D. Quicipo.

Tarentina quartæ Funeralis:

Marc. 5. Decembris 1629.

§. 1. Sententiam A. C. confirmandam esse Dominis placuit, Nam licet quarta Funeralis Ecclesiæ Cathedrali, vel Parochiali iure communi debeat, eam supersede in nostra de servitutibus, cum quis in princ. eodem tit. lib. 6. Clem. dudum eod. tit. Monachi autem Cælestini exempti & priuilegiati existunt ab hoc onere per fel. rec. Cælestinum Quintum, sicut de alijs Religionibus, quæ simili priuilegio à diuersis Pontificibus concessio fruuntur, refert Eman. Rodericus qu. reg. rom. 1. q. 39. art. 1. & iam olim huiusmodi exactionem Episcopis interdicitam fuisse aduertit P. Gregorius lib. 2. sing. cap. 5. n. 10. per text. in C. Præter quidem canonibus & C. Vno 10. qu. 3. Maxime cum dicti Monachi Cælestini eodem priuilegio alijs Religionibus concessio vti possint, propter priuilegiatorum communicationem ipsis à S. D. N. concessam ex Seraph. dec. 603. n. quarto.

2. Et quamuis Conc. Trid. sess. 25. c. 1. in fauorem Ecclesiarum Cathedralium, & Parochialium ius quartæ Funeralis confirmauerit, & priuilegijs in contrarium concessio derogauerit, dumtaxat loquitur de Ecclesijs existentibus in possessione percipiendi dictam quartam Funeralem citra quadraginta annos. Atque ita priuilegia Religionum quadraginta annos excedentia non comprehendit, vt S. M. Quintus expressit, & Sacra Congregatio Concilij sæpe declarauit, vt referunt Em.

Roderic. vbi supra Gutierrez de iur. confirm. secunda parte capite tertio, num. secundo, & 3. & fuit dictum in Hilar. palen. quartæ Funeralem quartæ Iulij 1590. coram bon. memoria Cardinali Pamphilo.

3. Nec visum fuit Dominis præfatam Constitutionem Pij Quinti fuisse reuocatum per Gregorium XIII. quia per Gregorium ex eo quod Bulla Pij Quinti plura contineret, fuit dumtaxat reducta ad terminos Sacræ Congregationis Concilij, refert Ioannes de la Cruz de statu Religionis lib. 2. c. 19. dub. 5. & fuit resolutum coram Reuerendissimo Domino meo Decano in causa Licien. quartæ Funeralis 15. Ianuarij millesimo sexcentesimo decimo octauo.

Et ita, &c. Vna tantum parte informante.

DECISIO XXVII.

Sacra Rotæ Romanæ coram R. P. D. Ghislerio.

Lucana Iurispatronatus.

Veneris 10. Ianuarij 1645.

§. 1. Purius proposito per me dubio, An constare de Iurispatronatus Parochianorum SS. Ioannis, & Reparatae Lucanæ Ciuitatis, qui tanquam Vicini Ecclesiæ S. Andree, quæ est vnum de Brachijs dicte Parochiæ, illa vacante nominarunt in Rectorem Alexandrum Trentam, tandem sub die 29. Ianuarij superioris anni fuit resolutum de eo constare, & consequenter dictum Alexandrum præsentatum coram Vicario Lucano esse instituendum ex duobus fundamentis præcipue. Primo, quia non cadit præsumptio usurpationis in Iurispatronatus competente non omnibus Parochianis, sed patri ipsorum. Secundo, quia quatenus caderet talis præsumptio, illa tamen cessat, vbi adest Centenaria quasi possessio præsentandi; quæ æquipollet immemorabili requiritæ à Concil. Tridentino sess. 25. de reform. c. 9. Re proposta causa super eisdem DD. etiam in iure subsistant supradicta fundamenta, nihilominus existimantes ea non applicari proposito casui recesserunt à decisio.

2. Nam respectu primi fundamenti certum est, eandem præsumptionem, quæ militare solet in Iurispatronatus Vniuersitatis cessare si non tota Vniuersitas, sed certa pars illius prætenderet Iurispatronatus, vt præter allegatos in decisione in hac causa sub dicta 29. Ianuarij superioris anni tradit Gonz. super reg. 8. gloss. 1. n. 69. Barbosa de potest. Episc. alleg. 72. n. 64. & in Concil. Trident. cap. 9. de reform. n. 53. vbi alios allegat, & in terminis Parochianorum, Rotæ in Lucana Iurispatron. 31. Ianuarij 1620. coram bon. mem. Selcoien. que est dec. 28. sub n. 1. vers. nam est aliqua apud Viciniam de Iurispatronat. sed cum in nostro casu Iurispatronatus præcedatur ab omnibus Parochianis existentibus in Vicinia S. Andree, ex quo non solet concurrere integra Vicinia, seu Via ad dotandum beneficium animo referuandi Patronatum, vt animaduertit Loter. de re benef. lib. 2. qu. 13. n. 13. sed Ecclesiæ solent fieri ex elemosina plarium, vt ponderat Cresc. dec. 1. de iur. Acbill. dec. 4. eod. tit. cum alijs per Riccio in præ. prob. Iurispatronat. res. lib. 10. n. 5. in fin. intrat præsumptio usurpationis, vt in terminis discusso articulo firmavit Rotæ in Cremon. Capellania 8. Aprilis 1601. coram bon. mem. Caccino. dec. 25. n. 3. & 4. inter eius immortales, & in rec. dec. 197. num. 36. par. 5. secus autem esset si prætenderetur Iurispatronatus ab aliquibus familijs vnus Parochiæ, quæ non constituerent Viciniam, seu Contratam, nec inhiere muhabitant in aliquo Quartario, seu Via, tunc enim posset esse difficultas, An intraret supradicta dispositio Concilij Tridentini sess. 25. c. 9. de reformat. quia cum